

LBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

Viața Domnului Iisus Hristos

*Cea mai frumoasă povestire
pentru copii*

Traducere din limba engleză
Maria Yvonne Băncilă

editura
Σοφία

București

După un timp, au început să propovăduiască despre Iisus; și până astăzi, în lumea întreagă, oamenii – bărbați și femei, cei care cred în Domnul și Îi slujesc – le spun tuturor adevărul cel minunat despre Iisus, cea mai frumoasă povestire din lume.

Cuprins

<i>Cuvânt către părinți</i>	5
I. Pruncul din iesle	9
II. Copilul la templu	23
III. Iisus Își începe lucrarea	35
IV. Vindecarea bolnavilor	51
V. Predica de pe munte	63
VI. Minuni dumnezeiești	75
VII. Fetița ridicată din morți și ospătarea celor cinci mii	91
VIII. Schimbarea la Față	109
IX. Povestiri pilduitoare despre Împărăție	123
X. Alte povestiri minunate	139
XI. Bunul samarinean și cei doi bogați	151
XII. Lazăr înviat din morți	167
XIII. Iisus și ultima sărbătoare a Paștelui	177
XIV. Iisus pe cruce	193
XV. O zi plină de bucurie	207
XVI. Zilele din urmă	223

CAPITOLUL I

Pruncul din iesle

Vreau să vă spun cea mai frumoasă povestire din lume. Ați aflat că există undeva, sus, mai sus de cerul albastru, un cămin fericit pentru copilași? Acolo locuiește Dumnezeu, Bunul Împărat, Cel Care a creat trupușoarele voastre și v-a trimis să trăiți alături de mămicile și de tăticii voștri.

Dumnezeu îi iubește foarte mult pe cei mici. El are o mulțime de copilași, care se află împreună cu El în Casa cea fericită numită Rai. Sunt mereu veseli și cuminți. Nu plâng niciodată, niciodată nu se rănesc și nu sunt bolnavi. Într-o bună zi, îi veți vedea, sper, și veți putea să vă jucați cu ei.

Acolo în Rai, împreună cu Dumnezeu, locuiește și Fiul Său iubit, Domnul nostru Iisus Hristos. Iar povestirea aceasta este despre El. Vreau să vă spun cum a început. Toți oamenii și copiii din lume erau pe atunci foarte nefericiți. Nu erau veseli și buni, așa cum ar fi vrut Dumnezeu

să fie. Și nu-L iubeau pe Dumnezeu, ba chiar uitaseră cu totul de El și de locuința cea fericită numită Rai. Se certau, și țipau, și se loveau unii pe alții, și fiecare îi făcea pe ceilalți să sufere. Iar lui Dumnezeu Îi părea tare rău de ei. De aceea, le-a spus că dacă nu vor fi buni, nu vor putea niciodată să vină să locuiască în Rai, împreună cu El.

Un duh foarte rău, pe nume Satan, diavolul, îi îndemna să fie atât de răi. El nu-L iubea pe Dumnezeu și nu voia ca oamenii să meargă în Rai. Așadar, într-o bună zi, Dumnezeu L-a întrebat pe Fiul Său iubit, Iisus, dacă ar vrea să-Și lase Casa cea fericită din Cer, să coboare pe pământ și să-i ajute pe acești oameni și pe copiii, spre a putea ajunge în Cer. Iisus a răspuns că va merge bucuros, că va încerca să-i convingă să fie buni și că îi va cruța de pedeapsa pentru păcatele lor, luând-o asupra Lui. Veți înțelege asta mai bine când veți fi mai mari. Și Iisus a mai spus că ar dori să coboare pe pământ și să Se nască în chip de copilăș. A vrut să vină pe lume exact așa cum v-ați născut și voi.

Aceasta este povestirea pe care vreau să v-o spun acum – aceea a lui Iisus Hristos, după ce a venit în lume. Sper că știți ce înseamnă lumea. Este pământul pe care trăim; cu câmpuri și livezi, cu străzi și case; cu dealurile și cu marea, și cu toți pomii și florile. Lumea este atât de mare, și în ea trăiesc atâția oameni; cu mult mai mulți oameni decât ați văzut voi vreodată!

Și acum, voi începe povestirea. Vreți s-o ascultați? Departe, tare departe de aici, erau odată niște mielușei care se jucau pe câmp, lângă mamele lor. Îi păzea un om bun, care întotdeauna are grijă de oi și se numește păstor. În fiecare zi, îi ducea pe câmp acolo unde iarba era mai grasă și mai verde; și apoi îi mâna spre pârau, ca să poată bea apă dacă le era sete. Iar seara, când se lăsa întunericul, păstorul aprindea un foc; pentru că lupii, și vulpile, și celelalte animale sălbatice, care ies în timpul nopții și încearcă să le ia viața mielușeilor ca să-i mănânce, se temeau mult de foc și întotdeauna se îndepărtau când vedeau flăcările purpurii înălțate spre cer.

Odată, într-o noapte rece și întunecoasă, mai mulți păstori ședea împreună în jurul focului. Oile se culcaseră toate alături de ei, iar mielușeii se cuibăriseră lângă mamele lor, ocrotiți de căldura acestora. Unii dintre păstori stăteau de vorbă; alții dormeau, până ce le venea rândul să păzească turmele. Deodată, unul strigă:

– Uitați-vă la cer! Ce-i asta?

Cu toții au ridicat ochii. Cerul era întunecat, dar stelele răsăriseră. Chiar deasupra lor strălucia o lumină minunată, tot mai puternică; mai strălucitoare decât lumânările sau decât lumina electrică, mai strălucitoare decât focul cel mare din fața lor, mai strălucitoare chiar decât soarele!

Și apoi au văzut cum se cobora din cer o ființă în haine albe și luminoase, cu aripi mari și al-

be și cu chip zâmbitor și frumos. Venea tot mai aproape. Oile și mieii nu s-au tulburat, dar păstorii s-au speriat tare; nu mai văzuseră niciodată pe cineva coborând din cer. Apoi unul dintre ei a scos un țipăt, altul a luat-o la fugă, iar unii aproape că au căzut la pământ. Dar ființa cea frumoasă și strălucitoare le-a vorbit și le-a spus că venea chiar din Rai. Era unul dintre îngerii lui Dumnezeu, care le aduce oamenilor mesajele Sale.

Îngerul le-a vorbit blând și frumos, iar ei s-au liniștit.

– Nu vă temeți! le-a grăit el.

Și apoi le-a spus că le aduce o veste mare, care va răspândi bucuria printre oamenii – bărbați, femei și copii – care o vor asculta.

Și care credeți că era vestea? Că în satul Betlem din apropiere Se născuse un Prunc, și Acesta va fi Împăratul și Mântuitorul lor. Păstorii auziseră de multe ori despre un Împărat minunat, Care trebuia să vină pe lume într-o bună zi și să-i ferească de toți cei care voiau să le facă rău. Îngerul le-a spus că Împăratul venise deja, iar dacă doreau să-L vadă, Îl vor găsi culcat în iesle, într-un staul – un Prunc mititel, înfășat în scutece. Păstorii au ascultat; și deodată, când îngerul a isprăvit de vorbit, în auz le-au răsunat cea mai minunată muzică și cântări. Au privit în sus, și cerul întreg era plin de îngeri frumoși și strălucitori. Cântau toți într-un glas, iar vocile lor dulci rosteau aceste cuvinte care răsunau în liniștea nopții:

– Slavă întru Cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

Nu v-ar fi plăcut și vouă să fiți acolo și să auziți cântecul îngerilor?

Păstorilor le-a plăcut nespuse. Când și-au sfârșit cântarea, îngerii s-au înălțat tot mai sus, deasupra stelelor, până ce au ajuns la Rai.

Acum era iarăși liniște, și nici o mișcare în jur; dar păstorii erau foarte nerăbdători și bucuroși de vestea cea bună pe care o primiseră, și au hotărât:

– Să mergem să vedem Pruncul. O să mergem în sat și o să-L găsim, întocmai cum ni s-a spus.

Și au pornit cât de repede au putut. Au lăsat oile, dar de acum aproape că se luminase de ziua. Au mers grăbiți, peste câmpuri și pe drumul mare; iar când au intrat în sat, au găsit de îndată staulul. Înăuntru se aflau mama Pruncului, care-L ținea în brațe, Iosif și Pruncul Însuși. Un copilăș atât de frumos, cu ochi strălucitori și plini de sfințenie, și cu un zâmbet dulce pe buzele Lui mititele. Păstorii se mirau că nu L-au găsit într-o locuință mai bună, dar li s-a povestit de ce. Hanul, adică locul unde erau găzduiți străinii, era plin de oameni care veniseră să stea în sat o zi sau două, și nu mai era loc pentru Iosif și mama Pruncului; de aceea, fuseseră găzduiți în staul, alături de vaci și boi, iar Maria, mama Pruncului, născuse Copilul cel minunat pe fânul moale din iesle. Părea mulțumit să Se afle acolo. Dar știți

cine era acest Prunc? Fiul iubit al lui Dumnezeu, iar numele Lui este Iisus Hristos. Păstorii cei sărmani s-au bucurat când L-au văzut. Îmi închipui că au îngenuncheat, I-au sărutat mânuțele și piciorușele și I-au mulțumit lui Dumnezeu pentru că le-a trimis îngerul care să le dea de știre unde Îl puteau găsi. Iar când au plecat în cele din urmă, erau atât de fericiți și se minunau, încât au povestit tuturor celor pe care-i întâlneau despre Pruncul cel scump Care avea să fie Mântuitorul lor.

Când Pruncul a împlinit opt zile, mama Lui și Iosif, logodnicul ei, L-au dus într-o cetate, numită Ierusalim, aflată nu prea departe, la un lăcaș nespus de frumos, numit templu. Acolo a primit numele Iisus și I-a fost închinat lui Dumnezeu.

Maria urca treptele de marmură ale templului purtându-L cu multă grijă în brațe, când odată un bătrân pe nume Simeon a venit către ei, cu brațele întinse. Oamenii îi făceau loc să treacă, fiindcă îl cunoșteau. Era un bătrân foarte bun și sfânt. Întotdeauna îl ascultau când vorbea, iar acum făcură liniște, căci știau că va rosti cuvinte pe care le primea de la Dumnezeu. Simeon a luat Pruncul din brațele mamei Sale și L-a îmbrățișat cu drag. Apoi a ridicat ochii spre cer și I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că trăise să-L vadă pe micul Prunc, Care avea să aducă mântuire și binecuvântare peste lumea întreagă. Și I-a mai spus lui Dumnezeu că era gata să moară,

acum că Îl văzuse pe Iisus. I-a dat Pruncul înapoi mamei Sale, i-a binecuvântat pe ea și pe logodnicul ei, apoi le-a spus ce avea să săvârșească Pruncul când va crește mare. Chipul îi strălucea de bucurie și de recunoștință.

Maria și Iosif au fost tare mirați de aceste cuvinte; dar pe când se pregăteau să pornească mai departe, o femeie foarte bătrână, Ana, care tocmai intra în templu, s-a oprit la vederea lor și a început să se roage cu glas tare lui Dumnezeu și să-L slăvească. Era și ea o femeie sfântă, ca și Simeon, și era atât de apropiată de Domnul, încât putea să le facă oamenilor cunoscute cuvintele Lui. Trăia pe lângă templu, iar Dumnezeu o înștiințase cine era acest Copil, așa că ea s-a întors către toți cei de față și le-a spus ce știa despre El. A fost un moment minunat pentru Maria și Iosif. Iar când slujba de la templu s-a încheiat, s-au întors cu Pruncul vorbind despre cele întâmplate și minunându-se de tot ce li se spusese în ziua aceea despre El. După cum părea, mulți oameni își dădeau seama că nu este un copil obișnuit.

La numai câteva zile după aceea, au sosit și alții să se închine Pruncului din iesle. Stelele străluceau pe cer când au ajuns, iar o stea mai mare și mai luminoasă decât toate celelalte poposise chiar deasupra staulului. Când Iosif a văzut un alai lung, pe drum, nu i-a venit să creadă că oamenii aceia veneau să vadă Pruncul, căci nu erau niște sărmani precum păstorii, ci

bărbați foarte bogați și învățați. Veneau călări pe cămile, însoțiți de o mulțime de slujitori. Călătoriseră de foarte, foarte departe, și nimeni nu-i cunoștea pentru că erau străini de loc. Îmbrăcați în veșminte de mătase și în din cel mai fin, aduceau desagi și cufere cu aur și cu tot felul de lucruri scumpe. Văzând că și-au oprit cămilele pe drum, în fața ieslei, Iosif a ieșit afară și i-a văzut pe acești necunoscuți cum vorbeau fericiți și emoționați și arătând către stea. Unul dintre ei s-a îndreptat spre iesle și a întrebant:

– Aici Se află Împăratul iudeilor? Am văzut steaua Sa la răsărit și am venit să ne închinăm Lui. L-am căutat peste tot în Ierusalim. Am mers și la regele Irod. El ne-a chemat, pentru că auzise de stea și a vrut să știe unde Se va naște Pruncul. Iar când preoții au căutat în cărțile sfinte, au citit că Împăratul iudeilor Se va naște în Betleem. Regele Irod ne-a trimis aici să găsim Pruncul și ne-a cerut să-i dăm de știre când Îl vom afla, ca să vină și el să I se închine.

Atunci au intrat și ceilalți străini. Maria ședea cu Pruncul în brațe, iar la vederea Lui, au căzut în genunchi și I s-au închinat; apoi au scos din desagi darurile pe care le aduseseră – aur și mirodenii de mare preț. Nu se mirau că Îl găsesc într-un adăpost atât de umil; știau că este cel mai mare Împărat Care Se născuse vreodată pe pământ. Maria se obișnuise să nu se mai mire de nimic. Îi zâmbea Copilașului, privea în ochii Lui

nevinovați și se ruga lui Dumnezeu să-L aibă în paza Sa și să îi arate cum să Îl crească.

Străinii le-au povestit ceva minunat. Pe când plecau din Ierusalim, au privit spre cer și au văzut steaua pe care o zăriseră din țara lor îndepărtată, și ea mergea înaintea lor. Erau foarte înțelepți și învățați, și știau totul despre stele, așa că au urmat-o îndată, iar ea a mers până ce s-a oprit deasupra staulului din Betleem. Acolo a adăstat, iar ei au înțeles că în sfârșit au ajuns în locul unde era Pruncul. Îndrăznesc să spun că se așteptau să-L găsească într-un palat, dar Dumnezeu a vrut ca Fiul Său să Se nască simplu, pentru ca cei sărmani și umili să știe că și El a cunoscut sărăcia și că înțelege prin ce trec cei necăjiți. Apoi, acești înțelepți bogați au plecat să-și caute o gazdă pentru noapte. Eu cred că stăpânii hanului, care nu au vrut să-I dea o cameră lui Iisus, i-au primit foarte bucuroși pe acei străini, căci știau că vor fi bine plătiți de data aceasta.

Peste noapte, au avut un vis. Dumnezeu li S-a arătat și le-a spus să nu se întoarcă la regele Irod, care aștepta să afle unde este micul Împărat; așadar a doua zi dimineața au plecat pe altă cale și s-au întors în țara lor.

În noaptea următoare, și Iosif a avut un vis minunat. S-a trezit și i l-a povestit Mariei de îndată. Cu chipul grav și privirea plină de grijă, i-a spus așa: